

Důvody:

Nejvyšší soud nesdílí právní názor rekursního soudu. Dle §u 179 nesp. říz. jest v případě, že se po odevzdání pozůstalosti objeví další dříve neznámé jmění, provést o něm dodatečně nutné úřední úkony a zejména opatření ku zaplacení nebo zajištění zákonných poplatků, na-proti tomu není při tom nutna opětná dědická přihláška a odevzdání. Odevzdáním pozůstalosti (§ 819 obč. zák.) jest projednání pozůstalosti ukončeno a dědictví stává se součástíku majetku dědicova. Odevzdací listinou jest dědic jakožto právní nástupce zůstavitelův vykázan a oprávněn k výkonu a uplatnění zděděných práv a přímo arcí i zavázán ze závazků zůstavitelových. Který obsah odevzdací listina míti má, předpisuje § 174 nesp. říz. Neobsahuje o rozsahu majetku žádné zmínky. Které majetkové předměty — je-li více spoludědiců — tomu kterému z nich připadly, uvádí dílčí listina, na kterou odevzdací listina jen všeobecně odkazuje (§§ 169, 171, 174 čís. 2 nesp. říz.). Odevzdáním pozůstalosti zaniká právní bytnost t. zv. dřímajícího dědictví (*hereditas jacens*) jakožto souboru a nositele práv a závazků zůstavitelových. Stanoví-li tedy § 179 nesp. říz. výslovně, že při nově na jevo vyšlém jmění není třeba opětného odevzdání, vyžaduje tím zákon zřetelně, že účinek dřívějšího odevzdání vztahuje se i na toto nové jmění. Případně nutné dodatečné úkony, o nichž se § 179 nesp. říz. zmiňuje, nejsou úkony, jimiž se má uskutečniti odevzdání těchto dalších součástíek dědictví, nýbrž jen úkony, jimiž se vzhledem na předsevzaté již odevzdání má v právně technickém smyslu sprostředkovati právní převod těchto dalších zděděných práv na dědice. V tomto případě platí to tím spíše, ježto povinná strana jest dle spisů pozůstalostních jedinou oprávněnou dědičkou, na kterou tento právní převod nově vyskytlého se jmění se státi může. § 822 obč. zák. sleduje účel, by z dědictví bylo především zajištěno uspokojení zůstavitelových věřitelů (§ 811 obč. zák.), tento ohled však odpadá, když odevzdáním pozůstalosti zanikla právní bytnost pozůstalosti odpočívající a majetnost její přešla do majetnosti dědice, který od té doby ručí věřitelům někdejší pozůstalosti sám po rozumu §§ 820 a 821 obč. zák. Vzhledem na tyto úvahy nebylo oprávněného důvodu ku změně usnesení soudu první stolice.

Čís. 4324.

Pro žalobu pomocného živnostenského dělníka na náhradu škody proti zaměstnavateli, ježto mu přidělováním těžkých prací byla způsobena škoda na zdraví, jest v místech, kde není živnostenského soudu, výlučně příslušným okresní soud. Lhostejno, že pracovní poměr byl již ukončen.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1924, R I 886/24.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované společnosti jako pomocný živnostenský dělník. Po ukončení pracovního poměru domáhal se na žalo-

vané placení měsíčního důchodu 880 Kč, ježto prý následkem těžké a nebezpečné práce, přidělované mu žalovanou, onemocněl a stal se později úplně nezpůsobilým ku práci. K námitce věcné a místní nepříslušnosti soud prvního stupně (okresní soud v K.) žalobu odmítl, rekursní soud zamítl námitku věcné a místní nepříslušnosti. Důvody: Žalobce uplatňuje nárok na placení měsíčních 800 Kč jako náhradu škody. Avšak skutkové okolnosti, o které žalobní nárok opírá, vyplývají z jeho námezdního poměru ke straně žalované tak, že zůstává prvotním právním důvodem smlouva námezdní, jde o rozepří z poměru námezdního, pro které bez ohledu na výši zažalovaného peníze jest dle §u 49 čís. 6 j. n. příslušným okresní soud, v jehož obvodu má žalovaná strana své sídlo (§ 74 j. n.), totiž okresní soud v K. Nejde na tom, že služební poměr jest mezi stranami již rozvázný, neboť okolnost ta jest pro otázku příslušnosti v tomto směru nerozhodnou. I když žalující tvrdí, že žalovaná strana zavinila jeho chorobu a trvalou invaliditu, zůstává právním základem žaloby námezdní smlouva, neboť, kdyby nebylo pracovního poměru mezi stranami, nemohlo by dojít k podání této žaloby, a nelze tedy pochybovati o tom, že spor tento vyplývá z pracovního poměru (z pracovní smlouvy). Avšak i dle §u 37 zákona ze dne 27. listopadu 1896, čís. 218 ř. zák. jest okresní soud v K. místně i věcně pro tento spor příslušným, neboť náležejí veškeré spory z pracovního, služebního a námezdního poměru mezi majiteli živnosti a jich pomocnými dělníky, pokud není pro ně příslušným soud živnostenský, bez ohledu, zda vzešly za trvání onoho poměru či po jeho ukončení, a bez ohledu na hodnotu předmětu, k věcné příslušnosti okresních soudů. Otázka místní nepříslušnosti živnostenského soudu a předmětné příslušnosti soudů řádných jest rozhodnuta právoplatným usnesením soudu živnostenského ze dne 12. února 1924, potvrzeným usnesením zemského soudu civilního jako soudu rekursního a jest tedy okresní soud v K. místně i věcně příslušným pro řešení tohoto sporu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu a poukázal k důvodům napadeného usnesení, k nimž

d o d a l:

Soud rekursní zcela případně poukazuje na § 37 zákona o živnostenských soudech, dovozuje z něho příslušnost dovolaného okresního soudu v K. Dle obsahu žaloby jde zcela nepochybně o nárok ze živnostenského pracovního poměru, tedy o jednu z rozepří, které § 4 zákona o živnostenských soudech ve svém výpočtu dle druhů blíže naznačuje. Žalobce, byv po několik let zaměstnán v závodech žalované akciové společnosti jako živnostenský pomocný dělník tvrdí, že přidělováním těžkých a nebezpečných prací onemocněl a následkem této těžké práce i nadále mu přikazované později stal se k práci úplně nezpůsobilým a domáhá se na žalované společnosti, když mu odepřela lehčí zaměstnání, by mu platila měsíční zaopatřovací důchod ve výši někdejší jeho mzdy. Že se žalobce odvolává při tom na provinění žalované společnosti, nepadá na váhu; nárok na odškodnění proti ní činí si zřejmě ze svého dří-

vějšiho pracovního poměru, máje za to, že žalovaná společnost z důvodu tohoto poměru jest vůči němu k odškodnění zavázána. Povaha nároku poukazuje tedy na § 4 písm. c), pokud se týče e) zákona o živnostenských soudech a příslušnost okresního soudu v K. jest dle §u 37 tohoto zákona zřejmou.

Čís. 4325.

Jen škody, způsobené v mezích vodoprávních oprávnění, spadají pod § 40 vod. zák., nespadá sem však nárok na náhradu škody, ježto neoprávněným vpuštěním otravných chemických odpadků do vody byly otráveny ryby.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1924, Rv I 899/24.)

Rybářský klub v P. domáhal se na žalované akciové společnosti náhrady škody, již utrpěl tím, že následkem vpuštění otravných chemických odpadků do vody byly otráveny ryby. Žalobní nárok byl co do důvodu uznán po právu s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í s o u d uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Uplatňovaný dovolací důvod zmatečnosti odvolacího rozsudku dle §u 503 čís. 1 a 477 čís. 6 c. ř. s. není oprávněným. Jde o náhradu škody, způsobené trestným neb aspoň protiprávním vpuštěním otravných chemických odpadků do řeky v místech, kde žalující spolek jako pachtýř rybolovu měl ryby, které polekaly a zhynuly. Odvolací soud správně vystihl, že škoda povstala vybočením z vodoprávního oprávnění žalované, t. j. vybočením z mezí vodoprávním oprávněním jí vytčených a tedy bezprávným jednáním mimo meze vodoprávním oprávněním vytčené. Jen škody způsobené v mezích oprávnění vodoprávních spadají pod ustanovení §u 40 vodního zákona, poněvadž jen v tom případě jde o ochranu z á j m ů v e ř e j n ý c h. V případě, o který jde, je však příčinou škody bezprávný čin žalované, vybočující z vodoprávního oprávnění, který pro poškozeného zakládá s o u k r o m o p r á v n í n á r o k na náhradu způsobené škody, jenž již dle všeobecného ustanovení §u 1338 obč. zák. patří před řádný soud. S tím srovnává se i princip ustanovení §u 75 vod. zák. (srovnej rozhodnutí sb. n. s. čís. 24). S tím je v souhlase i výnos býv. min. orby ze dne 27. července 1876, čís. 6639 cit. v pozn. 1 k § 40 Manzova vydání vodního práva pro Čechy z roku 1885, kterého se i dovolatelka dovolává, že náhradní nároky k rybolovu oprávněných pro utrpěná poškození je projednávatí před politickým úřadem j e n o m t e h d y, když jsou uplatňovány z podnětu vodoprávních práv užívacích, jež spadají pod vodní zákon a dle něho byla propůjčena, kde tedy opět v e ř e j n é z á j m y v o d o p r á v n í ú p r a v y jsou zdůrazněny. Z téhož principu vychází patrně i výnos býv. min. orby v dorozumění s min. sprav. ze dne 24.